

Sygn. akt: III C 1459/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w III Wydziale Cywilnym w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Szymon Stępień

Protokolant: Adrianna Szczodrowska

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2019 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy M. S.

przeciwko R. J.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt III C 1459/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 27 czerwca 2019 roku

wydanego w postępowaniu uproszczonym

Pozwem z 4 kwietnia 2018 roku powódka Gmina M. S. zażądała zasądzenia od pozwanego R. J. na swoją rzecz kwoty 264 złotych, na którą składały się: opłata przewozowa w wysokości 4 złotych oraz opłata dodatkowa w wysokości 260 złotych.

Postanowieniem z 28 maja 2018 roku Sąd Rejonowy L. (...) przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu S. S.

W toku procesu pozwany nie stawiał się na rozprawie ani nie złożył wyjaśnień na piśmie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 29 marca 2017 roku pozwany R. J. podróżował środkiem komunikacji miejskiej. W wyniku kontroli okazało się, że nie posiada ważnego biletu, nie okazał również dokumentu uprawniającego do darmowego przejazdu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 16 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (Dz.U. nr 53 poz. 272 ze zm.), umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, przy czym zgodnie z treścią art. 339 § 2 k.p.c. w razie konieczności wydania wyroku zaocznego przyjmuje się za prawdziwe

twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W ocenie sądu pozwany zawarł z powódką umowę przewozu oraz to, że w chwili kontroli nie dysponował odpowiednim dokumentem przewozu. Sąd uznał również, że powódka wykazała swoje roszczenie co do wysokości w zakresie opłaty dodatkowej. Opłata dodatkowa naliczana jest zgodnie z uchwałą nr VII/112/15 Rady Miasta S. z dnia 21 kwietnia 2015 roku w sprawie sposobu ustalenia w lokalnym transporcie zbiorowym wysokości opłat dodatkowych z tytułu przewozu osób, za naruszenie przepisów o przewozie rzeczy i zwierząt oraz wysokości opłaty manipulacyjnej. Zgodnie z § 1 pkt 1 tej uchwały za przejazd bez odpowiedniego dokumentu przewozu pasażer winien uiścić opłatę dodatkową w wysokości 130-krotności ceny najtańszego biletu jednorazowego normalnego. Zgodnie z treścią uchwały nr VI/78/15 Rady Miasta S. z 24 marca 2015 roku w sprawie opłat za usługi przewozowe lokalnego transportu zbiorowego organizowanego przez Gminę M. S., określenia osób uprawnionych do korzystania z bezpłatnych i ulgowych przejazdów oraz zasad taryfowych cena najtańszego biletu na linii zwykle wynosi 2 złote. Oznacza to, że opłata dodatkowa za przejazd bez ważnego biletu wynosiła 260 złotych.

W toku procesu powódka żądała zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz także opłaty przewozowej. Zgodnie z treścią art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Z powyższego wynika, że umowa przewozu z zasady ma charakter odpłatny. Z załącznika nr 1 do przywołanej uchwały nr VI/78/15 Rady Miasta S. z 24 marca 2015 roku wynika, że cena biletu na linie pospieszne z możliwością przesiadek ważny od momentu skasowania w czasie do 15 minut wynosi 4 złote.

Mimo wykazania powyższych okoliczności, żądanie powódki nie zasługiwało na uwzględnienie. Zgodnie z treścią art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Zgodnie zaś z treścią art. 117 § 2¹ k.c. po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. W myśl art. 22¹ k.c. za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Kodeks cywilny nie precyzuje pojęcia przedsiębiorcy, jednak zgodnie z treścią art. 4 ust. 1) lit. a) ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j. Dz.U. z 2019 roku, poz. 369) przedsiębiorcą jest m.in. osoba prawna organizująca lub świadcząca usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 roku - Prawo przedsiębiorców. Zgodnie z treścią art. 7 ust. 1 pkt 4) ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2019 roku, poz. 506) zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty należy do zadań własnych gminy. W szczególności zadania własne obejmują sprawy m.in. lokalnego transportu zbiorowego. Z powyższego wynika, że gmina, będąca osobą prawną, której zadaniem jest m.in. organizacja lub świadczenie usług o charakterze użyteczności publicznej, w postaci np. lokalnego transportu zbiorowego, jest przedsiębiorcą. W takiej sytuacji pozwany, który takiej działalności nie prowadzi, lecz dokonuje czynności prawnej z przedsiębiorcą, jest konsumentem. Oznacza to, że sąd winien wziąć pod uwagę przedawnienie roszczenia z urzędu, niezależnie od podniesienia przez pozwanego odpowiedniego zarzutu. W tym zakresie zważyć należy, że zgodnie z treścią art. 778 k.c. roszczenia z umowy przewozu osób przedawniają się z upływem roku od dnia wykonania przewozu, a gdy przewóz nie został wykonany - od dnia, kiedy miał być wykonany. Z powyższego wynika, że bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, kiedy przewóz został wykonany lub miał zostać wykonany, jeśli do tego nie doszło. W takiej sytuacji nie ma znaczenia data wezwania dłużnika do spełnienia świadczenia w rozumieniu art. 455 k.c. Poza sporem było to, że przewóz został dokonany dnia 29 marca 2017 roku. W takim stanie rzeczy roszczenie powódki uległo przedawnieniu z dniem 30 marca 2018 roku. Powództwo w niniejszej sprawie zostało wniesione 4 kwietnia 2018 roku, a zatem już po upływie terminu przedawnienia.

W takim stanie rzeczy powództwo winno zostać oddalone, o czym orzeczono jak w sentencji.